Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

№ 6. 1848.

Tidning för Åmåls Stad och Dals Land.

Prenumerationspris: 2: 24 B:ko.

Joh. Fr. Liedbergs Officin. | Torsdagen d. 10 Februari. | Utlemnas hwarje Torsdags e. m. kl. 6.

Stifts-Nyheter.

Till Revisor vid den granskning af Låne-Kontorets i Göteborg räkenskaper och förvaltning, som företages den 1 nästa Mars, har Högv. Presteståndet utsett Kongl. Hof-Pred. Prosten och Kyrkoh. Mag. C. L. Lalin och till Supplant Prosten och Kyrkoh. J. M. Freudenthal.

Den 2 dennes, af DomKapitlet, utsedd, att förrätta valet till 2:dre Kommunister i Ör, Prosten och Kyrkoh. J. M. Freudenthal, i stället för Prosten Lalin, som blifvit hindrad af förutnämnde Revision.

S. d. resolverades till Fullmakt på Pastorats-Adjunkturen i Blomskogs Gäll för v. Kommin. i Stafnäs Mag. E. Gullbrandsson, som vid den 8 sistl. Dec. hållet val de flesta rösterna dertill undfått.

S. d. anmälde Sökande till lediga 2:dre Komministraturen i Högsäter: Pastors-Adj. N. Myrdin, v. Kommin. P. J. Lidback, Pastors-Adj. S. J. Bergendal, v. Kommin. K. J. Alén och v. Past. S. Setterlind.

S. d. förordnades S. M. Adj. N. M. Runs att tills vidare föreslå Holmedals lediga Pastorat, och missiverades Pastors-Adj. J. W. Sundell till Embetsbiträde åt Kommin. i Brunskog A. Molin ter under dess sjukdom.

Ansökningstiden till Holmedals lediga Pastorat räknas från den 2 dennes.

Bal

uti Fabrikören J. A. Ljunggrens local, anställes Söndagen d. 20 Febr. 1848, hvaraf behållningen tillfaller *Frivillige Brandcorpsens Cassa*. — Musiken, som utgöres af Regements-Musikanter, börjar kl. 1/2 7 eft. m. och slutar kl. 1. Billetter à 32 sk. banco st. försäljes hos Handlanden O. Jordell samt uti billett-contoret vid ingången.

Länsundrättelse.

Genom nådigt Cirkulärbref d. 3 sistl. Dec. har K. Maj:t behagat i nåder gifwa tillkänna att inom detta län såwäl 1848 års första klass eller de år 1827 födde ynglingar, som de äldre bewäringsskyldige, hwilka mönstring eller wapenöfning tillförne icke undergått, skola innewarande år mönstras, för att, om de approberas, undergå fjorton dagars wapenöfning, in- och utryckningsdagarne inberäknade; kommande om mönstrings- och mötes-terminerne kungörelse att framdeles utfärdas.

(W. W.)

Åmål.

Städföret som i slutet af föregående wecka reste sin kos, har nu till större delen åter infunnit sig.

— Sjön Wenern är nu isbelagd så långt man med blotta ögon kan se.

— Twenne Hästtjufwar grepos bärstådes i går, och i dag på morgonen afforslades desamme till Länshäkter i W:borg.

— Från Wenersborgs Länshäkte bar, natten till den 6 dennes fyra arrestanter, genom fråubrytande af fönstergallren i arreströmmet N:o 1, beredt sig tillfälle att rymma. De äro:

1:o. Johannes Swensson Nyd från Winterwad i Fontsälls socken, Marks härad, 28 år gammal.

2:o. Anders Johansson från Ramslätt, född i Kinnarumma socken, Marks härad, 20 år gammal.

3:o. Förre krono-arbetskarlen Carl Olsson från Burhult i Wädtle härad.

4:o. För stöld wid Kämners-Rätten i Wenersborg tilltalade ynglingen Olof Blomskog från Skär i Ahle härad, 19 år gammal.

Desse arrestanter, af hwilka de 3:ne förstnämnde äro för stöld straffade och i synnerhet Carl Olsson är för allmänna säkerheten högst wådlig.

Riksdagen.

Wi taga oss friheten fästa wåra läsares uppmärksamhet på nedanstående wigtiga motion i Bondeståndet.

Obilligheten och orättwisan af skatternas olika fördelning å jordegendomen i wårt land har länge warit känd och insedd, och wid flera tillfällen har det blifwit yrkadt att detta misförhållande borde rättas. Det sinnes wisserligen nu mera ingen privilegierad jord i den mening, som skulle den endast wara tillåten att med thy åtföljande fri- och rättigheter innehafwas af något wist stånd. Ty efter 1809 års statshwälfning står det med all billighet och rätt swenske bonden lika så wäl som adelsmannen öppet att få förwärfwa sig och beröra jord af hwad slags natur som helst. Denna rättighet står nu mera hwarje swensk medborgare öppen, och ett icke obetydligt, utan twärtom ganska stort antal af frälse- och säteribemman hafwa sedan nämnde år öfwergått från Adeln till Bondeståndet; och wårt stånd eger sålunda nu, såsom stånd betraktadt, icke att klaga öfwer något monopolium i detta fall, ty fördelarne af säterifriheten komma de af bondeståndet, som ega säterier, i alla delar lika mycket till gods, som öfrige medborgare, hwilka äro egare af så beskaffad jord.

Misförhållandet och orättwisan, som före 1809 egde rum och förmenade bondeståndet att förwärfwa sig och besitta säterier, är sålunda nu mera icke att öfwerklaga. Bondeståndet eger, och kan nu mera röronde den privilegierade jorden icke ega något eget, från landets öfriga stånd skiljdt intresse, ty bondeståndet har i detta fall lika fördelar och rättigheter, som de öfriga ståndeu. Men nekas kan dock icke, att de skatter och onera, som åligga icke privilegierade jorden, tungt och orättwist **ensamt** hwila på densamma, samt förhindra jordbrukets uppblomstring, dymedelst att de stora och tryckande på skattejorden lagda utskylderna sluka större delen af jordens afkastning, så att jordbrukaren med all sin swett och möda icke kan höja sig ur sin betryckta ställning.

Att beskatta frälse- och säterijorden till lika belopp som kronoskatter, wore att göra det onda ännu wärre. All jord skulle då blifwa förtryckt. Mig synes att man bör gå en alldeles motsatt wäg, så att man, i stället för att göra den fria jorden till skattejord, bör göra **all jord fri**; det will med andra ord säga, att man borde lemna skattejorden fribet och tillfälle att lösgöra sig från de band, som nu betunga densamma.

Att skattejorden skulle lemnas fribet på det sätter, att skatterna efterskänktes, lärer ingen med något sken af billighet kunna begära. Staten skulle derpå förlora och endast de enskilde skattejordsinnehafwarne göra en tillfällig winst, genom den skänk de fingo. Huru, frågar man, skall skattejorden då kunna frigöras? Swaret synes mig ligga nära till hands och wara så enkelt,

att man endast må förundra sig öfwer att det ej allmänt inses. Men det enklaste öfwerse wi ofta — just för deß enkelhets skull — under det uppmärksamheten afledes på fremmande och aflägsna, ofta mindre wigtiga föremål. — Skattejorden ger till kronan en wiß årlig skatt. Denna skatt är ju, och kan ju ej annat än anses såsom räntan af den fordran som kronan har genom seklers häfd i jorden inteckned. Under närwarande förhållande är det jordegaren förment att göra några afbetalningar på den wid jorden häftande kapitalsskulden, hwaremot han är ålagd att owilkerligen hwarje år betala räntan, som utgår såsom skatt till kronan. Att hafwa en skuld, som man icke kan få inbetala, är ett swårt onus, ja en orättwisa, som förlamar gäldenärens bemödanden att förkofra sig. Gör deremot den nu wid skattejorden fästade och oppsägbara skulden till kronan till "uppsägbar"; lemna egaren af skattehemman rättighet, att om och när han kan få, jemte räntan, afbetala något wißt — ware sig mer eller mindre — af kapitalet, och hans ställning blir då helt annan; hans bemödanden att förkofra sig få då ett mål, nemligen framtida obereonde, och han skall sedan med mera hug, kraft och framgång, än förut, sträfwa, då han wet att med hwarje riksdaler, som han afbetalt på kapitalsskulden, blir hans ställning lättad och friare.

Detta, mina bröder! är den enda rätta och sanna wäg, på hwilken jag anser att skatteaflösningen kan och bör ske, och jag wågar derför wördsamt föreslå: „att all skattejord må lemnas full frihet att lösköpa sig, dymedelst att den jemte skatten eller den årliga räntan, må få till kronan göra afbetalningar på den wid jorden häftande kapitalskulden", hwarigenom den årliga räntan eller skatten „minskades" i den mån kapitalafbetalningen skett, och slutligen naturligtwis „alldeles förswunne", då hela det mot den nu warande skatten swarande kapitalet bliwit till kronan inbetalt. Skattejorden skulle lemnas frihet till frälseköp, men icke åläggas dertill, utan detta öfwerlemnas åt hwarje jordegares eget wal, antingen han wille werkställa skattelösen eller icke, och i förra fallet äfwen lemnas honom full frihet till att när han så kunde och funne för godt, samt till hwilket b.lopp som helst, dock icke under en procent af kapitalskulden, få werkställa afbetalningarne å skattelösen.

Af de för jordens skattelösen influtne medlen föreslår jag, att en egen skattemedelsfond måtte bildas, som, ställd under Rikets Ständers kontroll, allt jemt framgent efterstingrad skulle bibehållas wid sitt ursprungliga kapitalbelopp, och endast räntan af skattemedelsfonden anwändas i stället för den fordna af jorden utgående grundskatten, helst för produktiva ändamål och i första rummet till jordbrukets bästa, som är och förblifwer landets första modernäring, för hwilken hittills dock så litet blifwit gjordt.

Bildades af de för skattelösen influtne medlen diskontbanker i prowinserna, i stället för de nu med allt skäl så mycket öfwerklagade privatbankerne, som utgöra en tärande kraft för landet, och lemnades enskilde personer, mot fullgod säkerhet, rättighet till upp- och afskrifningskonto likasom i privatbankerne — i de nya för statens räkning bedrifna skattebankerne, så finne dessa sednare lemna så högst betydlig winst, att Rikets Ständer wäl icke, såsom nu är händelsen, skulle se sig wara i förlägenhet för fyllandet af de för statens behof nödiga anslagen. Sedan jordbrukets tunga blifwit lättad, skulle detsamma, understödt och omwärdadt såsom det förtjenar att wara, uppblomstra till ett förut okändt allmänt wälstånd; öfrige yrken och näringar skulle med detsamma icke sakna uppmuntran och trefnad; och under sådana förhållanden skulle de för statens och landets fortgående utweckling och förkofran nödiga medlen wißt icke felas, och tanken på statsskuldssystemet, från hwilket wi bedje Gud bewara oß, således alldeles förswinna.

Under den glada förhoppning att detta mitt förslag, som icke i ringaste mån träder någons enskilda rätt för nära, om det, som jag hoppas, kommer att utföras och sättes i werket, skall af hwar och en, som utan egennyttа nitälskar för jordbrukets wäl och förkofran, behjertas, anhåller jag wördsamt att motionen warder till wederbörligt Utskott remitterad. Stockholm den 29 Nowember 1847.

Joh. Pehrsson,
från Upsala län.

Följden af att wara Tidningsutgifware.

"Knack, knack, knack!"

— Kom in!

Hwem war det jag sådade? Min gamla wän P**, lifsleswande, betydligt europeiserad i sniten, med ett par syperba munstascher och ett skägg . . . .

Min första fråga war: Hwar fan kommer du ifrån?

Direkte från Italien! —

(Man behagade märka att detta tilldrog sig i går, den 7 Januari 1848!)

Om Hwardagslifwets Romantik.

af

Onkel Adam.

(Slutet.)

Der borta, (wi fara nemligen ett stycke längre fram) se wi en liten stuga, låg, grå och förfallen; der bredwid är en gärd — nu är det winter, gärdet är borta; elj st så är den just inkomstkällan för de kontanter som wankas i stugan. Derinne bor också en gammal mormor, hon är swag och sjuklig; arm och fattig; men hon har ett barnbarn, en liten rödblommig flickunge med ljust hår och blå ögon, som förtjenar penningar åt mormor — ack! med hwilken samwetsgrannhet hon redogör för hwarje slant och hon will prömt att mormor skall bli gladare för ett blinkt runstycke än för en ergig sexstyfwer. Den der gumman sitter emellanåt och arbetar med stickstrumpan eller spinnrocken, och lär sin flicka läsa: det war hon som först sammanknäppte de små händerna till en bön. Det är den som skänker sin andas gäfwor åt barnet, och för allt detta ser barnet opp till den gamla med en kärlekens frukten, som aldrig swiker. Det är en tiggargumma med sin dotterdotter.

Min rycker på axlarna, om nemligen man är beskedlig, och säger: så urkelt! så utfattigt; det stackars olyckliga folket! — och dock finnes derinne twenne rikedomar, som få ega, som få förstå att uppskatta, men som äro så stora, att de utjemna alla lyckans olikheter — förnöjsamhet med den lott Herren beskärt och ett kärleksfullt sinne.

Om wi nu utom dessa förut nämnda ytliga betraktelser, uppwäckta af afund eller medömkan, äfwen wilja upptaga några andra hwardagstankar till exempel: "Den der gamla hennes näd är en mycket rik gumma, när hon dör så få de ärfwa multum" eller "den der tiggare kärringen har ingenting annat att göra än att dö ihjäl sig", så finna wi, att man ofta neg ej hittar på det romantiska, det sköna, som ligger bewaradt inom hwardagslifwet, **derföre att man endast håller sig wid skalet och aldrig kommer** på den enkla tanken att det finnes en kärna, god eller ond, derinnanföre. Då man talar i ett ämne, som detta, är det alldeles otillbörligt att alldeles med tystnad gå förbi kärleken i sin wanliga romanbetydelse, den lilla guden som han fordom kallades i alla bröllopswaden. Det finnes, som en hwar wet många grader af kärlek; man kan älska sin hustru mer än sig sjelf, det är ganska wackert, men sällsynt, lika med sig sjelf, det är också ganska aktningswärdt, och mindre än sig sjelf: jag will icke precist saga att det är det wanligaste, men särdeles rart är det dock icke.

De som älska sin hustru mera än sig sjelfwa, det will säga afstå från en hel hop saker, som wanan gjort nödwändiga för trefnaden blott för att göra sin lilla hustru till nöjes, sådane wisa sig under smekmånaden; men hålla de längre uti så kallas de fantaster; det är dock ett lyckligt fantasteri att kunna älska en annan mera än sina egenheter. Detta ware sagdt för att förswara fantasterna; ty de som ej äro det kunna förswara sig sjelfwe.

Kanske — tiden mäste förnötas, det är min uppgift — kanske wi skulle kunna betrakta ett par herrar, som i det hela haft lika öden, de hafwa gift sig med ett föremål, som de älskat öfwer all ting, en kort tid warit lyckliga men förlorat det käraste de egde på jorden, sin hustru. Bägge äro hederliga män med kärlek i hjertat.

Den ene är en ung man; han egde ej mera än sina kunskaper och sin flit; han blef kär i en fattig flicka. Hela werlden sade att han war från wettet; man får ej bli kär förr än man precist wet huru mycket swärfar kan ha i kistan, eller man sett bouppteckningar efter salig mamma. Allt detta underlät han; ty af intet blir intet och han älskade den sköna men utan alla beräkningar. De blefwo ett par, och ett år förflöt i himmelsk lycka. Men skrattade åt den förr så glada mannen, han gick nästan aldrig ut, hans ungkarlswänner sågo honom ej i sin krets — karlen hade bliwit rent af tokig i sin lilla hustru; också wäst sig hon bra ut; men bewars så förskräckligt mycket war det ej bester.

Hon dog, hans goda engel, och sedan gick han dyster och tankfull och började läsa i Bibeln — han blef en riktig fantast han hoppades att återse sin hustru i en annan werld. Emedler-

"Som du ser! Jag hade wisserligen ämnat tillbringa åfwen denna winter i det mångbesjungna Hesperien, men affärer af wigt hafwa plötsligen kallat mig tillbaka till fosterjorden. I Fredags i förra weckan tog jag farwäl af Venedig och nu är jag här."

— Snack! I Fredags?

"Hwarföre icke? . . . I Fredags satt jag ännu i lagunernas sköna stad, rökte min sigarr under gröna lagerträd och talade italienska. i dag har jag med knapp nöd genom is och snö arbetat mig fram öfwer Sunder, kan för äkta nordist snufwa icke draga en sigarrök, och talar åter min gamla skånska så godt som någon."

Sitt ner, min kära wän! och berätta mig nytt från Italien! Detta är ju werkligen ett trolleri, att du är här . . .

"På intet wis! det är nu för tiden den wanliga jernwägsturen, ingenting mer och ingenting mindre!

— Du har rätt, jag erinrade mig icke jernwägarna! Du skall förlåta mig, jag war häromdagen med bondkärra till Ystad, det war också i Fredags . . .

"Om en månad reser jag åter ut; gör som jag!"

— Hwarför ej, när man på en wecka kan wara på andra sidan alperna! Jag tager med mig en bok rent papper och en stålpenna och ger mig af i morgondag . . . .

"Det gör du rätt i! Så kan du om en månad inwänta mig på Sicilien . . ."

— Topp!

"Der skola wi min själ ha en glad winter!"

— Wi skola ligga under palmer och suga apelsiner . . .

"Wi skola gå i skjortärmarna och låta Medelhafwets lätta windar hälsosamt fylla wåra lungor . . . ."

— Eja, redan nästa Lördag i Venezia la bella!

"Det går som Jehu;"

— Mens de andra, — ha, ha, ha! — mina wänner A. och B. och C. gå här insvepta i tulubber och gräla öfwer de höga wedpriserna . . .

"Precist det!"

Och jag reste mig mekaniskt från min stol, färdig att redan sträcka benet öfwer Danmark och Tyskland neråt Italien.

I detta ögonblick hördes åter på min dörr:

"Knack, knack, knack!"

— Stig in!

"Jag skulle bedja om något mer manuskript till Tidningen . . ."

Torndyfvar och skorpioner! det war bud från tryckeriets konstnärer. Osaliga tryckeri, osaliga tidning! Jag gnuggade mina ögon, liksom waknande ur en paradisisk dröm, och nedskref på fläcken detta, i stället för att resa till Italien. (Öres. P.)

Logogrif.

Mitt hela endast bar bokstäfwer fem
och följande man säkert får af dem:
Hwad bäcken nämns, som hastigt flyter;
hwad föds af wilddjuret som ryter;
hwari det icke lemnar hwad det fått;
och hwad som på en smörgås smakar godt.
Hwad Norrmann' blir då han kan winna;
hwad gör att wattnet ej kan rinna;
hwad resande så gerna komma will;
en längdmått och en lem, som hörer till
en menskokropp. Ett djur som ätes;
och hwaraf sjelfwa jernet alltid frätes.
Hwad alla Danskarne nu böra ha;
hwad wera plår uti blomkrukorna;
och hwad som alltid finns i jorden;
hwad man bör ha till Bibel-orden;
hwad den ej gjorde, som gick bort;
ett djur, likt galt — af samma sort;
hwaraf, på landet, man gör kläder;
hwaråt den fattige sig ofta gläder,
då han till brasan ej har wed;
hwad gör att Sotaren får wara med;
hwad menskan, förr'n hon waknat, gjorde;
hwad lättast döden förorsakade torde.
Nu tror jag det kan wara nog härmed;
Nej! — jag en prydnad glömt — den måste med.

---

tid så — med ett ord, han förjde utan förnuft; ty han gifte icke om sig strax efter sorgtiden.

Här får jag åter presentera en annan; det är en gammal bedersman, som i sin ungdom förtjenat penninger; men ej förr än nu då räntorne tyckas tillräcklige, wågat att fria. Han är iklädd en liten swart frack, med spetsig skört, hwit åtdragen halsduk och höga lösskragar, då han beger sig åstad till en fattig flicka, som han tycker om, och som kan pynta om honom. Han friar; det går litet motigt i början; men slutligen får han ja; han är den lyckligaste man under solen; bjuder sin fästmö på operan och ger henne hwarenda gång ett skålpund konfekt. Slutligen bli de ett par, de lefwa som ett par dufwor tillsammans och den tilla mannens peruk, liksom hela hans utstyrsel fick genast ett annat utseende; en ny anda hade flugit i hela paryren.

Så gick ett år, då hans hustru dog; den tilla mennen förjde upprigtigt, kaffade en stoftkista med stora plåtar och lät trycka sorgebref med underskriften:

"Sorgens beklagande krossar hjertat."

Han följer sin maka ut till det sista hwilorummet, gråter på linghalsduken och punjetterna och tar afsked af gästerna. Men hastigt torkar han ögonen och skyndar hem; ty han kommer ihog, att der war tre waf mästare, att två af dem woro gifta och hade barn, och den tredje war förlofwad; intet war naturligare än att de skulle förgripa sig på sorgekonfekten en näfwe hwar, gör intet mindre än 1 1-2 skålpund — konfekt skäms inte bort, kan ligga i många år. Dessa tankar trösta honom, då han återwänder från den älskade makans graf, som ett halft år derefter prydes med en sten, som är delad i tre spalter. den medlersta bärande den gode mannens eget namn och årtal, den till höger hans salig hustrus och den till wenster blank

En månad efter sedan wärden blifwit rest, står mannen åter brudgum, han fann sitt förra äktenskap så ljuft, att han omigen ingår i hymens band — hans frack, hans halsduk och peruk, hans lösskragar och hans hjerta äro desamma, det enda nya är bruden.

Det är alldeles omöjligt att neka att icke heggedera werkligen älskade sina hustrur; men huru djupt låg ej glädjen hos den ene och hurn ytligt fladdrande war den ej hos den andra.

Hwardagslifwet, som stoff för Romantiska skildringar, har blifwit ganska olika behandlad. Det är swårt att måla ämnen, som alla känna, eller åtminstone tro sig känna, en miss teckning som ej skulle märkas för någon utom en konstnär om ämnet wore något annat, kontrolleras nu af hwarenda läsare — eller för att tala öppet, läsa numera, äro just de, som ega den finaste känslan af det sanna och falska och som således äro de farligaste recensenterna. Men den som sjelf är warm, då i själens djup en tanke en sanning will springa fram eller der känns i hjertat en lust att gråta och att skratta på en gång, den kan fritt kasta sina tankar på papperet, utan fruktan att för werlden bigta hwad han drömmer, hwad han minnes och hwad han hoppas; dessa tankar äro såsom barn, hwilka ej sjelfwe weta sin makt; men som smyga sig in till hwarje hjerta och klappa på utan all fruktan att bli afwisade, blott när det händer att ett spöke, som wi wilja kalla praktiskt småförstånd sitter som dörrwaktare, snäser barnet tillbaka — det är en elak gubbe mot små barn. Men om man will beskrifwa hwardagslifwet utan att ega wärma, på beställning och i stunder då själens spegel är oklar för dess alla förgtoner; då blir taflan hwardaglig och tråkig, kall och färglös, äfwen om man anwänder massor af gammal färg, som sedan lyckligare dagar hänger qwar i penseln: då är man med ett ord pensionsmessig. Att säga hur det bör wara är ganska swårt, jag gör således ett litet hopp, som de flesta hafwa gjort förut och som ganska många komma att göra efter mig. Jag will nemligen fästa en uppmärksamhet på några småsaker, som temligen ofta förekomma lika. Man får således ibland se hwardagslifwet framställdt genom en slags bouppteckning icke allenast öfwer fast och lös egendom, på kläder, anlersdrag m. m., utan på alla de goda eller onda egenskaperna, som hwar och en person eger, och på allt deras görande och lätande; på detta sätt träcklar man ihop karakterer. Någongång träffa wi en hjelte, som är snabbare än winden. Ett hus brinner, i öfra wåningen ligger ett litet barn eller en gammal fru (i parenthes sagt få karlar brinna inne om de ej sjelfwe rädda sig) hjelten skyndar fram, reser opp brandstegen, ilar opp, rusar in i rummet, rycker den afdånade ur lågorna, bastar utför stegen och lägger den räddade, om det war ett barn, i sin moders, om det war en gammal fru, i sin dotters armar. Hjelten skall wara tillfreds öfwerallt der han behöfs; någon gång bör han dö i första delen; men aldrig i slutet af den andra.

Det finnes också ibland enslamenniskor som beständigt förföljes af diaboliska personer, som göra alla möjliga brott — ändteligen får dygden sin belöning och brottslingen straff. som wanligen består deruti att han dör — något som äfwenledes händer hederligt folk. Det enda, som trösta, är att den elaka menniskan icke öfwerlefwer sista korrekturarket. Någongång händer det att folk talar omöjligheter: t. ex om man låter en hällkarl wid Rotebro säga: Det war en tid, då ännu oskuldens morgondagg låg på min själ, då mitt hjerta war skuldfritt och min panna öppen och ren som himlen; detta stöter på onatur; ty häbkarlen på Rotebro skulle uttrycka denna tanke mycket enklare och säga: Tacka will jag då jag war en liten pojkwasker, då kunde jag hwarken supa bränwin eller spela fem kort.

Med ett ord alla dylika kuriositeter komma deraf; att man ej warit inne i sitt ämne, att man ej formerat bekantskap med de karakterer man målar, att — de ej inför själens öga och själens öra framträdt som lefwande gestalter och sjelfwe dikterat till protokollet.

Omkring oss lefwer det en menniskowerld full af Romantiska känsler och situationer, det beror på oss sjelfwe om wi wilja gå med slagrutan omkring för att söka det sköna och det herrliga som finnes — wi skola finna oändligt mycket — som bewisa att hwardagslifwet har sin romantik.

Se så! — nu slå dig ned och gissa
Min wän, emedan — — — — — — —

A:

Annonser:

KUNGÖRELSE.

Att Stadens Sjömanshus-Direktion sammanträder å Rådhuset Lördagen den 19 i denna månad klockan 10 f. m., varder härmed kungjordt, med erinran till vederbörande fartygsägare, att, enligt 5 § af Sjömanshus-Reglementet, hos Direktionen då allenina uppgifter å deras fartyg och sjöfolk, vid stadgadt vite, *Tio* Rdr banko. Åmål den 1 Februari 1848.

J. M. JÖNSSON,
Direktionens Ordförande.

KUNGÖRELSE.

Stadens borgerskap och öfrige vederhörande innevånare kallas härigenom till installelse inför Magistraten å Rådhuset Måndagen den 21 i denna månad klockan *elfvita* föremiddagen, för att höras och fatta beslut i väckt fråga om utarrenderandet af Stadens Gästgifveri-rättigheter och skyldigheter. Åmål å Rådhuset den 7 Februari 1848.

BORGMÄSTARE och RÅD.

Anmälan.

Att undertecknad, såsom Swenska Förlags-Föreningens Commissionar, öfvertagit den Bokhandel Herr Rector J. O. Geijer förut härstädes idkat, och uti oppen lokal wid stora torget etablerat ny

Bok- och Musikhandel,

har jag härmedelst äran anmäla.

Åmål den 9 Febr. 1848.
Joh. Fr. Dahlgren.

Andra Uppbördsstämman för Stads-Utskylderne och Fattigbemningarne för år 1847 hålles å Rådhuset härstädes Fredagen den 18 dennes kl. 3 eftermiddagen.

Directionerne för de Vatten- och Land Communications-arbeten, Hamnbyggnader, Muddringar och Strömrensningar samt för arbeten till afstängning af sarka mörker och sjöar inom Göteborgs och Bohus, — Elfsborgs och Carlstads Län — hvartill Statsbidrag erhållits höra ofördröjligen till mig ingifva *berättelser* om dessa arbetens gång under förlidet år. Åmål och Seffle d. 5 Februari 1848

D. W. LILJEHÖÖK,
Chef för vestra Väg- och Vatten-Byggnads-Districtet

KUNGÖRELSE.

Enligt Byggnads-Committéens derom gjorda requisition, förrättas offentlig Auktion å Stadens AuktionsKammare Måndagen den 14 i denna månad, klockan 3 eftermiddagen, dervid till den högstbjudande upplåtes följande Tomter, belägne i Qvarteret Lejonet enligt den af Kongl. Majst i Nåder sednast för Staden fastställda Plan Charta, nemligen: N:ris 171, 172, 173, 174, 175, 176, 177, 178, 179, 180, 181, 182, 183, 184, 185, 186, 187 och 188; Bifvande såväl betalnings tillrättelse som öfrige villkor för köpare bestämde vid Auktionstillfället; dock har Committéen förbehållit sig att pröfva anbuden som å tomterne göras, innan nästa dag efter Auktionen tilländagått.

Vid samma tillfälle försäljas åtskillige bättre och sämre Mans-gångkläder, samt ErkeBiskop Wallins Predikningar i 3 Band, som betalas af säkre köpare 3 månader från Auktionsdagen. Åmål den 5 Februari 1848.

På AuktionsKammarens vägnar:

F. MAIJER.

TILL SALU:

UTI J. E. DAHLGRENS BOKHANDEL:

(priserna äro i banko.)

Visor och Sånger vid Piano af Josephson 2 h. 40 sk.
220 Svenska Folkdansar arrang. af Ahlström 1:a h. 1 Rdr 16 sk.
"Gå till hvila", Polka af Dannström 12 sk.
Eisele und Beisele-Sprünge, Polka af Strauss 12 sk.
"Voro jag blomma", Vals af Weiner 12 sk.
Josephina-Fest-Polka af Schnötzinger 16 sk.

Kokbok af Gustafva Björklund 1 Rdr 32 sk.
Album för Skön Konst, 3:je och 4:de häftena á 24 sk. Subskription emottages på 12 häften, innehållande 24 Planscher i stålstick.

Ett större parti **TRYCKPAPPER** till lågt pris, hos Joh Fr LIEDBERG.

PREST-ATTESTER i qvart och octav, äfvensom **FÖRBUDSSEDLAR** finnes till salu här å Tryckeriet.

DIVERSE:

Undertecknad, som erhållit Valloll. Magistratens härstädes tillstånd att arbeta i Svarfvare- och Snickare professionen, rekommenderar mig hos respektive allmänheten i staden och på landet för emottagande af allehanda arbeten i ofvannämnde handtverk, som: Möbel och beisning samt Svarfningsarbete; och lofvar så väl godt som skyndsamt arbete, äfvensom de mest billiga priser. Åmål i Februari 1848.

FREDRIK JOHANSSON,
Boende hos Kopparslagaren Bergström.

Nya Swenska Parnassen,

Bibliothek för Sweriges Romanlitteratur,

utgifwes hwarje wecka ett häfte, innehållande fyra ark i samma format som förra årgången; och komma förf. porträtter, ritade af wår utmärkte artist Hr **Joh. Cardon**, att (så widt möjligt är) åtfölja hwarje arbete. Priset är 12 sk. bko häftet, likwäl i landsorterna med 1 sk. tillökning för transportkostnaden. Någon afgift erlägges icke på förhand, utan häftet betalas wid emottagandet.

Den nya följden, hwilken begynner med N:o 53, innehåller "Jungfrutornet", sjöroman af **Emelie Carlén**, hwaraf första häftet lemnas gratis åt subskribenter. Utom nyssnämnde äro följande arbeten redan bestämda att intagas i samlingen: "Trollets Son" af **Kiellman Jöransson**, "Den Swarta Handen" af **Nidderstad**, hwarjemte samme Författare, hwilka teckna sig för bidrag till 1847 års samling, benäget lemnat enahanda löfte för den härmed anmälda.

Subskription emottages i J. E. Dahlgrens Bokhandel.

Förflutna årets räkningar torde liqvideras inom d:n 27 i denna månad.

Åmåls Apothek den 9 Februari 1848.
Weinberg.

Undertecknad har från Stockholm förskrifvit **KOPP-INSTRUMENTER, BRÅCKBAND, MAGSTÖDJARE, SPRUTOR** m. m. att derigenom lätta atkomsten af desse nödvändige instrumenter, för dem som deraf äro i behof.

D. EKELUND.

På Soiréen förl. Söndag tillvaratogs en rutig Bomullsnäsduk, som kan återfås på tryckeriet.